

— Ами защо не съднешъ? — го покани сестрата.

— Чакамъ, коня да ми приготвятъ и да обиколя нивята. — И като забеляза книгата, продължи: — какво четешъ, Койке?

— Романа „Селянинъ“. Снощи четохъ на лелка, та искамъ пакъ да ѝ почета.

— Какъ хубаво се разправя въ тази книга, Петре! Снощи като си лѣгахъ, биля си и поплакахъ. Много хубава книга!

— Романъ ли е? — се обърна къмъ щерка си той, недочулъ първия пжтъ.

— „Селянинъ“.

— Отъ Фонъ Поленцъ, нали?

— Ахъ, татко, азъ пакъ не обърнахъ внимание на автора. . . — Да, татко! Фонъ Поленцъ.

— Тъй, истински и хубаво разправя! — въздъхна сестрата,

— Тъй, сестро! Въ книгитѣ всѣкога хубаво се разказва.

— Плакахъ, ти казвамъ.

— Ако не бѣше таквази, би ли останала да кукувашъ съ мене тукъ!

Петъръ взе книгата въ ржка: — права е леля ти... и азъ плакахъ, кога четохъ този романъ, — добави съ въздишка.

— Чудно знае да разказва Фонъ Поленцъ, татко.

— Ама и рускитѣ писатели не сж по-доле, — забележи бащата. Нали си чела Толстоя?

— Колко ми се харесватъ неговитѣ романи! Щѣхъ да изгубя матурата за неговата „Ана Каренина“.

— Тогазъ е било на бързо. Вземи сега, като си свободна, да видишъ колко ново ще намѣришъ тамъ. . . А, русина знае да пише! . . . Ами Тургеневъ, Короленко. — пжкъ Чеховъ! . .

— Ще чета татко, ще чета. Тукъ въ село, ако човѣкъ и не чете, тогазъ! . . .